

62 h a Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v částce 1186 Kč 31 h nebyly vůbec zástavním právem v pozemkové knize zajištěny; poněvadž pak jich přihlášky, sledující i přiznání přednostního práva, došly soudu teprve dne 22. září 1930 a 14. srpna 1930 a platí o nich shodné předpisy jako o pohledávkách Úřadovny A. Všeobecného pensijního ústavu v Praze, nepřísluší jim rovněž právo přednostní.

Čís. 11678.

Úprava exekučního návrhu nevyhovuje předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., nebyly-li v něm nároky a společenská práva, jichž zabavení se navrhopatel domáhá, uvedeny konkrétně a jednotlivě, najmě, není-li z návrhu a z jeho dokladů patrné, zda tato práva jsou vůbec neb bez dalšího exekvovatelná, nebo zda jest přípustný navržený způsob exekuce. Totéž platí, i pokud bylo žádáno o zabavení všech spoluvlastnických práv dlužníka.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, R I 144/32.)

Vymáhající věřitelka navrhla k zajištění peněžitě pohledávky proti firmě M. a spol., pak proti Ladislavu M-ovi a Aloisu J-ovi, veřejným společníkům firmy M. a spol., povolení exekuce 1. zabavením všech práv společenských, 2. zabavením všech práv spoluvlastnických, která příslušejí ke všemu zboží a zařízení, nalézajícímu se v budově banky Č. Soud první stolice exekuci v uvedených směrech povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Nelze povolit exekuci zabavením »všech« nároků a práv společenských, pak »všech« práv spoluvlastnických; předmět exekuce měl býti, jak stanoví § 54 čís. 3 ex. ř., přesně uveden, nikoliv povšechně, nárok musí býti uveden konkrétně a vypočtena jednotlivá práva a nároky jmenovitě. Pokud žádáno o zabavení všech práv spoluvlastnických, která příslušejí ke všemu zboží a zařízení, nalézajícímu se v budově banky Č., lze na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci vésti exekuci, jest-li věc ve výlučné moci dlužníkově (§§ 253, 262 ex. ř.), podle § 249 a násl. ex. ř., jinak podle § 331 ex. ř. (rozh. v Práv. ročník 63, str. 380, roč. 65, str. 636, roč. 64, str. 484). Zákon nezná exekuci na právo vlastnické nebo na jednotlivá jeho oprávnění, nýbrž jen exekuci na věc samu. Má-li věc dlužníku teprve býti předána, jest vésti exekuci na nárok na vydání věci. Z exekučního návrhu nelze seznati, lze-li povolit žádanou exekuci podle § 331 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že úprava exekučního návrhu nevyhovuje předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., poněvadž nároky a společenská práva, jichž zabavení se bylo požadováno, nebyly uvedeny konkrétně a jednotlivě. Toho bylo tím spíše třeba, any k návrhu nebyly připojeny doklady, z nichž by bylo patrné, o jaká práva jde, by povolující soud mohl uvážiti, zda tato

práva jsou vůbec nebo bez dalšího exekvovatelná, nebo zda jest přípustný navržený způsob exekuce. Prostý poukaz na nepředložené listiny nestačí. Rekursní soud nemusil proto ani řešiti, jaký byl vztah mezi předběžnou smlouvou a notářským spisem co do práv jednotlivých účastníků. Totéž platí i, pokud bylo žádáno o zabavení všech práv spoluvlastnických, nehledíc ani k tomu, že právo vlastnické není předmětem exekuce.

Čís. 11679.

Nebylo-li určeno a jsou-li pochybnosti, na které položky dluhu byly splátky učiněny, není splátek kromě úroků použití předem i na srážku útrat, nýbrž naopak, jde-li o jistinu záručitelnou, musí útraty ustoupiti jistině.

Nejde-li o splátky učiněné za exekuce, nelze se dovolávati ustanovení § 216, poslední odstavec, ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, R I 293/32.)

Soud první stolice povolil exekuci k vydobytí 1174 Kč 90 h s přísl. Rekursní soud povolil exekuci jen k vydobytí 198 Kč s 5% úrokem z 3113 Kč 85 h od 27. listopadu 1928 do 23. března 1929, z 1198 Kč od 24. března 1929 do 2. listopadu 1931, ze 198 Kč od 3. listopadu 1931 do zaplacení, útrat sporu 562 Kč 80 h a 414 Kč 10 h a útrat návrhu na povolení exekuce 302 Kč, kdežto co do dalších částek návrh na povolení exekuce zamítl. Důvody: Stížnost byla shledána opodstatněnou. Exekuční tituly, t. j. rozsudek prvního soudu ze dne 19. ledna 1931 a potvrzující rozsudek odvolacího soudu ze dne 10. dubna 1931 zní na 1198 Kč s 5% úroky z 3113 Kč 85 h od 27. listopadu 1928 do 23. března 1929 a z 1198 Kč od 24. března 1929 a útraty sporu v I. stolici 562 Kč 80 h a v II. stolici 414 Kč 10 h. V žádosti o povolení exekuce udala vymáhající strana, že povinná strana splatila do 2. listopadu 1931 celkem 1000 Kč, jež odečetla, ale nikoliv od jistiny, nýbrž od součtu jistiny a útrat sporu v první a druhé stolici, takže navrhla a první soud povolil exekuci pro 1198 Kč + 562 Kč 80 h + 414 Kč 10 h = 2174 Kč 90 h — 1000 Kč = 1174 Kč 90 h s 5% úrokem z 3113 Kč 85 h od 27. listopadu 1928 do 23. března 1929, z 1198 Kč od 24. března 1929 do 2. listopadu 1931 a z 1174 Kč 90 h od 3. listopadu 1931 do zaplacení, místo správně pro 1198 Kč — 1000 Kč = 198 Kč s 5% úrokem z 3113 Kč 85 h od 27. listopadu 1928 do 23. března 1929, z 1198 Kč od 24. března 1929 do 2. listopadu 1931 a ze 198 Kč od 3. listopadu 1931, útraty sporu 562 Kč 80 h a 414 Kč 10 h. Podle § 1416 obč. zák. lze sice splátky odečísti nejdříve z úroků, pak z jistiny, ale vymáhající strana sama v exekuční žádosti odečítá je přímo z jistiny, ovšem zvětšené o útraty sporu, stejně je tomu v napadeném usnesení, aniž je to napadeno a stěžovatelé sami ponechávají to ve svém návrhu, pokud jde ovšem jen o jistinu bez útrat sporu, nedotčeným. Jde tudíž jen o to, zda-li lze odečísti splátky menší než jistinu od jistiny útrat sporu, či jen od jistiny. Rekursní soud považuje za správný jen druhý způsob, neboť první způsob odporuje § 1416 obč. zák., podle kterého